

Imelää joulua

Varoitán, juttu voi pahoittaa mielen! Siksi tämä tuleekin vasta joulun jälkeen.

Joulun tienoilla järjestetään tukuittain sekalaisia konsertteja. Suuri osa lipuista ostetaan mummoille, papoille ja anoppivanhemmille lahjoiksi. Mutta ehkä vielä enemmän lippuja myydään yritysten pikkujoulukuvioihin. Niissä rima ei ole kovin korkealla. Ensin vähän maistellaan musiikkia ja sitten mennään murkinalle.

Joulunaluskonserttien kirjo vaihtelee. Mutta vielä enemmän vaihtelee niiden taso. Soittolistalle valitaan kuluneimmat joululaulut ja muutama väkinäisesti kyhätty sikermä. Osa ajasta kuluu puujalkavitsien toistamiseen. Ihmetyttää, että monet taitavat taiteilijat panevat tavallaan itseään halvalla.

Minutkin saatiin narrattua tällaiseen konserttiin Helsingin Musiikkitaloon. Illan teema kalskahti komealta: tuliset tenorit ja suloiset sopraanot. Tenoreina lauloivat Jyrki Anttila ja Pentti Hietanen sekä sopraanoina Maria Lund ja Johanna Försti. Laulettiin mikkeihin. Orkesteri koostui yhdeksästä niin ikään mikrofonein varustetuista soittajasta. Ja siinäpä osa ongelmaa.

Paras akustiikka saadaan kenkälaatikon muotoisessa tilassa, josta Wienin Musikvereinin sali on loistava esimerkki. Helsingin Musiikkitalon muoto on vaikea äänentoiston kannalta. Niinpä akustiikan suunnitteluun käytettiin paljon tuolta. Hommaan palkattiin ansioitunut japanilainen Yasuhisa Toyota.

Temppujenkaan jälkeen Musiikkitalon akustiikka ei asiantuntijoiden mukaan ole mitään huippua. On jopa ilmennyt, että parjattu Finlandia-talo ei olekaan niin huono. Musiikkitalo toimii hyvin kun soitetaan ja lauletaan ilman vahvistusta. Kovaäänisten kautta menee vähän si so.

Jo alun kovaäänisistä tulevat varoitukset kännyköistä ja esityksen taltioinnista tuntuvat puuromaisilta. Mitähän tästä tuleekaan.

Soittajat ja laulajat astuvat lavalle. He laulavat tuttuja kappaleita nelistään, pareittain ja vähän yksinkin. Laulamisesta ei voi paljoa muuta sanoa kuin, että kaikki on imelistä imelintä. Joukkoon mahtuu pakollisena myös Adamin Oi jouluyö, jonka loppuhuipennus sählätään jollakin kummallisella tavalla.

Kaikesta huokuu teennäinen äitelyys ja omahyväisyys. Ovatko laulajat todella tällaisia narsisteja? Tässä mielessä johtajana häirii Pentti Hietanen. Hän osoitti ominaisuutensa jo kymmenisen vuotta sitten laulamalla levyille 10-vuotiaan itsensä päälle, siis käyttäen vanhaa äänitettä.

Välillä lavalle astuu nainen, joka mainostaa Musiikkitalon aulassa tarjolla olevia maailman ihanimpia tuotteita. Ja sitten vielä kiitetään upeaa tuottajaa, joka myös pistäytyy kumartamassa.

No, mahtui joukkoon pari mukavaakin pilkاهدusta. Maria Lund ja Johanna Försti esittivät harpulla ja viululla kauniin dueton. Täytyi oikein vakoilla – ja kyllä, Maria Lund on opiskellut harpunsoittoa ja osaa kyllä. Johanna Förstilla taas on viulistitaustaa kansanmusiikista. Lopuksi leidit huokasivat, että huh, taas kerran päästiin loppuun.

Keskinkertaisen orkesterin ilopilleriksi kohosi kansallisoopperan veikeä viulisti Liisa Makkonen, joka paikoin oli varastaa koko shown.

Niinpä niin – lipun hinnalla olisi päässyt oopperaankin.

pajen.fi